

imidlertid aldeles bestemt af den Overbeviisning, at det vilde være yderst fordærveligt for Communicationen i et Land, naar man vilde tillægge navnlig det militaire Hensyn en overordnet Vægt ved Anlægget af en Jernbane. Jeg troer, at det er fuldkommen rigtigt, hvad der er udtalt, at det er Landets Forsvarsvæsens Pligt at indordne sig under de Forhold, som ere nødvendige for Landets Udvikling i det Hele. Jeg er ikke blot overbevist om, at denne Anskuelse er almindelig blandt alle Iffe-Militaire, men jeg tør ogsaa paastaae, efter hvad jeg har overbevist mig om ved Samtale med enkelte oplyste Militaire, at de ere af samme Mening. Jeg har saaledes hørt paastaet, at man ikke fra det militaire Standpunkt behøver at nære nogen som helst Frygt for Anlægget af en Jernbane, da det er saa meget let paa forskjellige Steder at afbryde Banen, navnlig har jeg hørt nævne en meget simpel Maade, hvorpaa dette kan lade sig gjøre. Hvor der f. Ex. anlægges et større Broarbejde, som her useilbarligen vil blive Tilfældet ved Overgangen fra Slesvig til Jylland, der kan man i Broerne anlægge Minekamre, og saaledes meget hurtigt fikke sig en Afbrydelse af Banen, naar dette maatte behøves. Alle disse Punkter forekomme mig at være af den Betskaffenhed, at der ikke behøves en eneste Skilling, for at man kan komme til et Resultat dermed, uden at der dertil behøves noget Nivellement, eller at der gjøres Reiser igjennem Landet; thi det er utvivlsomt, at der maae være Mænd nok, som ere saa tilstrækkelig bekendte med Forholdene i Jylland og med Jernbanens Betydning, at de maae kunne afgjøre disse Spørgsmaal; lad deres Grunde blive veiede, og lad der derefter blive taget en Beslutning. Jeg kan til Bestyrkelse for denne min Mening anføre, at der er ikke een af de Mænd, som ere optraadte med nogen Bestemthed i den jydske Jernbanesag, uden at de have haft deres Forslag til Banens Hovedretning fuldt færdigt. Dette gjælder lige fra det første af Beto fremsatte Forslag, det gjælder om den Betænkning, som er afgiven af Regjeringens Commissair, Major Dreier, det gjælder om, hvad der er skrevet af andre Mænd, f. Ex. Generalmajor Schlegel og Ingenieur Schäf-

fer, og det gjælder ogsaa om det Lovforslag, som er forelagt af Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning). Jeg kunde saaledes vedblive at nævne forskjellige Mænd, der ere optraadte i denne Sag, og som alle have haft en aldeles bestemt Mening om Banens Hovedretning, og jeg skjønner derfor ikke Andet, end at dette er det stærkeste Beviis for, at man ikke skal udgive Penge, førend man har en Afgjørelse i denne Henseende. Dertil kommer desuden, at hvis nu den Entrepreneur, som det var paatænkt at indlade sig med, skulde have forestillet sig, at en bestemt Linie skulde følges, da er det meget tvivlsomt, om dette just maatte være den Linie, man endelig kommer til at anvende, og saa forekommer det mig, at en Bevilling dertil ikke er paa rette Sted. Skulde det kunde tænkes, at Regjeringen ikke kunde komme til Enighed med denne Mand om Nivellementet, efterat det er vedtaget, hvorledes Hovedretningen skal være, da synes jeg, at det var bedre aldeles at opgive Overdragelsen deraf til ham. Jeg maa desuden henlede Opmærksomheden paa, at det forekommer mig, at der under den hele Jernbanebevægelse har hersket en aldeles eensidig Agitation i denne Henseende, og jeg nærer unægtelig en Frygt for, at Regjeringen har været altfor villig til noget at lade sig lede paa Bilsbør deraf, skjøndt man stadig har mærket, at den har skintet, at der var noget Kunstigt i den hele Sag. Agitationen gaaer jo nemlig væsentligt ud paa en Midtbane, og jeg maa bede de ærede Herrer erindre, at jeg udtaler mig hverken for den ene eller anden Retning, jeg betragter dette Spørgsmaal som uafgjort og som Noget, der vel skal afgjøres, inden Banen anlægges, men ikke foreligger her. Det er mig her fuldkommen ligegyldigt, hvilken Afgjørelse man kommer til, men man skal vide, hvorhen man vil, man skal ikke gaae med lukkede Dine lige ind i et bestemt Foretagende, som man bagefter fortryder. Det fremgaaer ogsaa af de sidste Bevægelser i Jylland, at man har studt Spørgsmaalet om Hovedretningen ud, uagtet de Mænd, der have udtalt sig, f. Ex. i Randers-Mødet, vistnok for en stor Deel havde deres Mening saa færdig som mange Andre, der have udtalt sig om